

[Ragnhild Andersen.]

dette uhyre vigtige spørgsmål, der angår ikke en lille del, men det store flertal af enligt stillede mødre, som i en lang årrække går på arbejde for at forsørge deres børn og give dem den bedst mulige uddannelse.

De gældende indtægtsgrænser er i dag helt nede på 6 320 kr. i København, 5 570 kr. i købstæderne og 4 670 kr. i landkommunerne. Har man over disse indtægter, vil de sociale udvalg ikke efter en rigtig beregning af indtægterne kunne udlægge faderbidraget til mødrene i dets fulde omfang. Jeg ved vel, at de nye bestemmelser i det lovforslag, vi behandler i dag, om, at børnetilskuddet ikke skal medtages ved indtægternes beregning, reelt betyder en forhøjelse af indtægtsgrænserne, men dog ikke en meget stor forbedring. Det samme gælder den nye regel, der vil komme ind i loven, om, at de nødvendige udgifter, som moderen har for at opretholde erhvervsindtægten, og et rimeligt beløb til dækning af børnenes pasning kan fradrages ved indtægternes beregning. Det tæller med til en lille forhøjelse af indtægtsgrænserne reelt, det er rigtigt, men det er alligevel højst begrænsede forhøjelser, der her er tale om.

I denne forbindelse vil jeg gerne have oplyst, hvor stort et beløb man omtrentlig mener er rimeligt til dækning af børnenes pasning. Adskillige ordførere, bl. a. udvalgets ordfører, det ærede medlem fru Nina Andersen, var inde på spørgsmålet ved første behandling og mente, at det kunne klares i udvalget, men i hvert fald hørte jeg ikke i ordførerens beretning noget om, hvilket resultat man var kommet til. Det er dog af den største interesse at få oplyst, hvad man skønner der her kan indvindes til gavn for indtægtsgrænsernes forhøjelse: Hvilke nødvendige udgifter har moderen for at opretholde erhvervsindtægten, og hvad vil man anse for et rimeligt beløb til dækning af et barns pasning?

Selvom disse bestemmelser nu skulle betyde, at indtægtsgrænserne blev forhøjet med nogle hundrede kroner, er problemet

ikke løst hermed. Jeg har tidligere udførligt redegjort for de resultater, som man er kommet til i betænkningen „Den enlige moder“, og de forslag, der er stillet i denne med så prominente underskrivere som det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp og den højtærede handelsminister, fru Lis Groes; desuden stod jo de mest betydende kvindeorganisationer i vort land bag betænkningen: Danske Kvinders Nationalråd, Dansk Kvindesamfund og Kvindeligt Arbejderforbund. Hvad sagde da disse 3 organisationer og disse prominente kvinder? De sagde: ophæv indtægtsgrænserne for den enlige moder, det finder vi er et rimeligt og retfærdigt standpunkt; og hvis man ikke vil gøre det, så hæv dem dog i hvert fald til den gennemsnitlige årsindtægt for den ufaglærte arbejder. Jeg synes, det var ganske rimeligt, om man havde ladet indtægtsgrænserne helt bortfalde. Jeg finder også, at kunne man ikke nå dertil, ville det være rimeligt i hvert fald at tage det skridt på vejen, som det ville betyde at hæve dem til det beløb, en ufaglært arbejder kan have i årsindtægt. Det har da også både organisationerne og de kvinder, der har underskrevet betænkningen, tilsluttet sig.

Nu vil jeg gerne spørge de ærede kvindelige medlemmer: Hvorfor står de nu ikke fast i hvert fald på det ene af de to standpunkter? De siger her i dag gennem udvalgets ordfører, at i denne relation er sygekassegrænserne for høje. Det synspunkt kan anlægges af andre — jeg mener ikke, man har ret, jeg mener endda, det ville være principielt rigtigt at ophæve indtægtsgrænserne — men det kan efter min opfattelse ikke anlægges fra kvindelig side; jeg mener, at man må finde det rimeligt at gå op på det, som er foreslået i betænkningen „Den enlige moder“: en ufaglært arbejders årsindtægt. Jeg vil gerne spørge: Hvem skal de enlige mødre egentlig forlade sig på, når de kvindelige folketingsmedlemmer ikke har mod til her at stå fast ved det, de siger ude i kvindeforeningerne? De vil lave særlige organisationer for de enlige mødre